

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Karly Cháberové ve věci

žalobce: **Hlavní město Praha**
sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1,
zastoupený advokátem Mgr. Ludvíkem Matouškem,
sídlem Kovářská 12, Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. 6. 2021, č. j. MK 43706/2021 OLP,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. 6. 2021, č. j. MK 43706/2021 OLP, a rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 1. 3. 2021, č. j. MK 14807/2021 OPP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Ludvíka Matouška.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra kultury (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2021, č. j. MK 14807/2021 OPP (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo v přezkumném řízení zrušeno závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče ze dne 22. 2. 2019, č. j. MHMP 354306/2019 (dále jen „Závazné stanovisko“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce v květnu 2018 požádal odbor památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy o závazné stanovisko ohledně umístění plovoucího zařízení s instalací lavičky Václava Havla u Alšova nábřeží v Praze 1.
4. Národní památkový ústav vydal k záměru odborné vyjádření dne 26. 6. 2018. Podle něj je návrh z hlediska památkové péče vyloučený. Návrhem by došlo k narušení panoramatu nábřežní zdi. Umístění pontonu a schodiště k nábřeží by narušilo souměrnost zdi při dálkových pohledech. Nábřežní zeď je v těchto místech bez náplavky a tvoří výrazný architektonický a urbanistický kompoziční prvek. Návrh také předpokládá zásah do nábřežní zdi a úpravu historického zábradlí.
5. Magistrát hl. m. Prahy, odbor památkové péče vydal Závazné stanovisko, kterým rozhodl, že návrh je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustný. Dle něj se molo s výtvarným dílem bude uplatňovat ve staroměstské části vltavského panoramatu, ne však natolik rušivě, aby o jeho umístění mohl odbor rozhodnout jako o nepřipustném. Zásahy do nábřežní zdi a zábradlí budou minimální, reverzibilní a nenaruší konstrukci zdi.
6. Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019 žalovaný zrušil Závazné stanovisko ve zkráceném přezkumném řízení. Toto rozhodnutí bylo zrušeno ministrem kultury v rámci rozkladu. Ministr shledal, že nebyly splněny podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení. Ministerstvo nepřipustně rozhodovalo na základě dalších podkladů a nikoliv pouze na základě správního spisu, v rámci kterého bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno. Podle ministra je ve zkráceném přezkumném řízení nutno rozhodnout pouze na základě správního spisu.
7. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2020 bylo Závazné stanovisko ve zkráceném přezkumném řízení opět zrušeno. I toto rozhodnutí bylo ministrem kultury zrušeno na základě rozkladu. I tehdy ministr shledal, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Podle ministra porušení právního předpisu v přezkoumávaném rozhodnutí není zjevné, ale naopak velmi sporné. Tudíž je zapotřebí vysvětlení účastníka řízení a případně doplnění dokazování. Mělo by být tedy provedeno standardní přezkumné řízení. Ministr ministerstvo zavázal provést řádné přezkumné řízení a umožnit účastníkům vyjádřit se a navrhnout důkazy.
8. Prvoinstančním rozhodnutím žalovaný ve standardním přezkumném řízení dle § 97 odst. 3 správního řádu Závazné stanovisko opět zrušil a věc vrátil Magistrátu hl. m. Prahy k dalšímu řízení. Ministerstvo shledalo, že Závazné stanovisko bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.
9. Ministerstvo v rozhodnutí rekapitulovalo dosavadní řízení a obsah předchozích rozhodnutí. Následně se ministerstvo vypořádalo s námitkami Magistrátu vyjádřenými v přezkumném řízení. Následuje závěr, kde ministerstvo uvádí, že Závazné stanovisko bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Uvedlo, že Magistrát se v novém rozhodnutí vypořádá především s těmito nedostatky:
 - chyby v odkazech na ustanovení právních předpisů, např. nedůvodný odkaz na § 149 správního řádu;
 - svá tvrzení bude opírat pouze o podklady, které jsou obsažené ve správním spise;

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

- převzetí nepodložených tvrzení žadatele o vydání závazného stanoviska do textu rozhodnutí;
 - vyrovnat se skutečností, že převzal do rozhodnutí argumentaci souhlasem správce jednoho z dotčených pozemků (Povodí Vltavy), které bylo odvoláno téměř dva roky před vydáním rozhodnutí;
 - neověření aktuálnosti stanovisek vlastníka a správce pozemků – hl. m. Prahy a Povodí Vltavy;
 - zdůvodnit, proč byla do spisu založena pouze architektonická studie vyhotovená v 05/2018;
 - konkrétně uveďte, proč byly odmítnuty zásadní výhrady Národního památkového ústavu.
10. Ministr napadeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce. V odůvodnění ministr také rekapituloval průběh dosavadního řízení. Následně se vypořádal s rozkladovými námitkami žalobce. Neshledal, že by prvoinstanční rozhodnutí bylo nicotné nebo nezákonné z důvodu, že přezkumné řízení nebylo zahájeno. Ministr dále shledal, že ministerstvo se již řídilo jeho závazným právním názorem ve zrušujícím rozhodnutí, tedy dalo účastníkům možnost se ve věci vyjádřit. Nakonec ministr měl za to, že pokyny ministerstva vůči Magistrátu k odstranění nedostatků jsou důvodné. Jejich splnění přispěje k tomu, aby byl řádně respektován veřejný zájem na úseku státní památkové péče.

II.

Argumentace účastníků

11. Žalobce v žalobě vznesl následující žalobní body:
- 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Závěry správních orgánů nejsou odůvodněné.
 - 2) V dané věci nebyly splněny podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení.
 - 3) Souhlas k právnímu jednání v Závazném stanovisku žalobce nabyt v dobré víře. Rozhodnutí o rušení Závazného stanoviska je v rozporu se zásadou proporcionality, která ani nebyla žalovaným posouzena.
 - 4) Vady vytýkané Závaznému stanovisku, pokud existují, nemají žádný nebo jen minimální vliv na zákonnost Závazného stanoviska.
 - 5) Napadené rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě v § 97 odst. 2 správního řádu.
12. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout. Přitom odkázala na argumentaci z napadeného rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
14. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

15. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).
16. Podle § 94 odst. 1 správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Podle odst. 4 poté jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Podle odstavce 5 při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).
17. Podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.
18. Jak připomenul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2015, č. j. 4 As 251/2014-85, bod 24, v případě přezkumného řízení podle ustanovení § 94 a násl. správního řádu se jedná o prostředek dozorcího práva, pro jehož uplatnění musí být splněny podmínky stanovené správním řádem. Splnění těchto procesních podmínek musí správní orgán zkoumat a své úvahy, kterými se přitom řídil, a závěry, k nimž dospěl, musí do odůvodnění správního aktu uvést, a to v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
19. Judikatura Ústavního soudu zdůrazňuje povinnost posoudit přiměřenost zásahu do pravomocného rozhodnutí. Podle Ústavního soudu je-li správní rozhodnutí v rozporu s objektivním právem, musí správní orgán při uplatnění prostředků dozorcího práva podle správního řádu při svém rozhodování zohlednit, z jakých důvodů k přijetí takového rozhodnutí došlo, a jaké následky by jeho zrušení mělo. Musí jednotlivé případy hodnotit z hlediska dobré víry oprávněných z rozhodnutí, jejich důvěry v zákonnost rozhodnutí, ale i jejich podílu na důvodech nezákonnosti (náleží I. US 17/16 ze dne 4. 9. 2018).
20. Obdobně podle judikatury Nejvyššího správního soudu pokud rozpor rozhodnutí s právními předpisy má mít původ výlučně v postupu správního orgánu, aniž by k tomu dotčená osoba svým jednáním jakkoli přispěla, a dotčená osoba je v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správním postupem, je třeba její dobrou víru v intencích § 94 odst. 5 a § 99 odst. 2 správního řádu zohlednit (rozsudek ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015-141).
21. Z právě uvedeného vyplývá, že zrušit rozhodnutí v přezkumném řízení lze za splnění dvou hmotněprávních podmínek: 1) pravomocné rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a 2) újma, která by zrušením nebo změnou rozhodnutí vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.
22. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
23. Z rozhodnutí správního orgánu, kterým ruší rozhodnutí v přezkumném řízení, musí být tak zřejmé důvody, které ho vedly k závěru, že výše uvedené dvě podmínky jsou splněné. Tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

důvody musí být uvedeny jednoznačně a srozumitelně, aby byly adresátům rozhodnutí seznatelné. Pouze takové rozhodnutí bude přezkoumatelné. Soud dospěl k závěru, že z napadeného rozhodnutí ani ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním není vůbec zřejmé, v čem je spatřována nezákonnost Závazného stanoviska.

24. Ministerstvo na s. 7 prvoinstančního rozhodnutí pouze uvádí výčet určitých „nedostatků“ Závazného stanoviska. Nijak však nevysvětluje, jak tyto nedostatky způsobují, že Závazné stanovisko je v rozporu s právními předpisy a jakými. Součástí tohoto odůvodnění není vůbec odkaz na právní předpis, s kterým by Závazné stanovisko mělo být v rozporu. Soud zdůrazňuje, že zrušit v přezkumném řízení nelze rozhodnutí, které není z nějakého pohledu ideální, ale pouze takové, které je v rozporu s právními předpisy. Rozhodnutí v přezkumném řízení tak musí obsahovat jasné označení právního předpisu, s kterým je přezkoumávané rozhodnutí v rozporu a přesné důvody, proč.
25. Lze poznamenat, že některé uváděné nedostatky na první pohled nezákonnost Závazného stanoviska nezpůsobují. Chybný odkaz na § 149 správního řádu se zdá být prostou chybou v psaní, která nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Rovněž tak dlouhá reprodukce vyjádření účastníka řízení, byť i dle soudu nepřilíš vhodná, těžko způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Nakonec lze podotknout, že jak napadené rozhodnutí, tak prvoinstanční rozhodnutí žalovaného zrovna tak nevhodně trpí nadměrností částí, kde se rekapituluje obsah dosavadního řízení a podání účastníků a samotné odůvodnění obsahující názory správního orgánu je velmi stručné. Byť dle soudu je taková praxe nevhodná, tak to jistě samo o sobě není důvodem, pro který by soud mohl správní rozhodnutí zrušit a ani tak v tomto případě nečiní.
26. V každém případě není na první pohled zřejmé, jak by žalovaným uvedené vady měly způsobovat rozpor rozhodnutí s právními předpisy. Napadené ani prvoinstanční rozhodnutí toto nijak neosvětluje a to ani u zbylých vytýkaných nedostatků.
27. Žalovaný dále například vytýká Závaznému stanovisku, že se nevyrovnalo s argumenty Národního památkového ústavu. To však zjevně není pravda. Magistrát na s. 6 Závazného stanoviska vysvětluje, proč nepovažuje záměr za natolik rušivý, aby byl z hlediska památkové ochrany nepřijatelný. Pokud toto odůvodnění žalovaný a ministr považuje za nedostatečné, tak to však ve svých rozhodnutích nijak blíže nevysvětlily.
28. Městský soud tedy objektivně nemůže přezkoumat, zda úvaha správních orgánů o rozporu Závazného stanoviska s právními předpisy je správná, či nikoliv. Městský soud nevyklučuje, že některé vytýkané vady mohou způsobovat nezákonnost Závazného stanoviska, ale žalovaný ani ministr zatím nepřednesli přesvědčivé důvody, proč by tomu tak mělo být a soud tedy nemůže správnost jejich úvah posoudit.
29. Důvody pro rozpor Závazného stanoviska s právními předpisy nejsou z prvoinstančního rozhodnutí zřejmé, ani kdyby soud vzal v potaz část rozhodnutí, kde žalovaný rekapituluje dosavadní řízení. Na s. 3 rozhodnutí ministerstvo kopíruje obsah jednoho svého předchozího rozhodnutí ve věci, kde jsou uvedeny „argumenty“ pro konstatování nezákonnosti Závazného stanoviska. Nicméně ani zde soud žádné skutečné argumenty neshledal. Je zde opět pouze uveden prostý výčet nedostatků Závazného stanoviska bez jakékoliv argumentace o způsobené nezákonnosti, shodně jako v závěru rozhodnutí.
30. Tato vada odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nebyla nijak napravena ministrem v žalobou napadeném rozhodnutí. Ministr pouze stroze konstatoval, že se ztotožňuje s tím, že ministerstvem deklarované nedostatky jsou důvodné a oprávněné. Odvolací orgán jistě může obecně souhlasit se závěry prvoinstančního orgánu. To samo o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Je však nutno, aby rozhodnutí prvoinstančního orgánu netrpělo právě vadou nedostatku odůvodnění. Pokud však prvoinstanční rozhodnutí trpí vadou

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Filová.

nedostatků důvodů rozhodnutí, tak rozhodnutí o odvolání (rozkladu), které pouze souhlasí s „důvody“ prvostupňového rozhodnutí, bude trpět stejnou vadou nepřezkoumatelnosti.

31. Ministerstvo se ani nijak nezabývalo splněním druhé podmínky, tedy přiměřeností svého rozhodnutí. Jak vyplývá z výše uvedeného, v přezkumném řízení je nutno zohlednit dobrou víru subjektu, který nabyl rozhodnutím práva. Tyto úvahy v prvostupňovém rozhodnutí nejsou učiněny vůbec. Ministr v závěru svého rozhodnutí v reakci na námitku žalobce pouze uvádí, že žalobci nemohly vzniknout žádné náklady v dobré víře, neboť pouze na základě Závazného stanoviska nemohl přistoupit k realizaci. Tato úvaha je jistě relevantní pro posouzení přiměřenosti. Není však dostatečná.
32. Ministr nevysvětluje, jaká další rozhodnutí mají být ve věci vydána. Závazným stanoviskem bylo rozhodnuto ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad (§ 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů). Ministr také nijak nevysvětlil, proč by náklady, které žalobce vynaložil po pravomocném rozhodnutí, kterým byl záměr schválen, byly předčasné, byť by měly následovat ještě další fáze řízení. Žalobce například uváděl jako náklad i pořízení detailní projektové dokumentace. Ministr však zejména ani nevysvětlil, jaká újma vznikla veřejnému zájmu nebo jinému účastníkovi a způsobené újmy nijak nepoměřil.
33. Městský soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné úvahy správních orgánů o rozporu Závazného stanoviska s právními předpisy, které by soud mohl přezkoumat.
34. K dalším námitkám žalobce soud uvádí následující.
35. **Ad 2)** V dané věci žalovaný po intervenci ministra v předchozích zrušujících rozhodnutích nerozhodoval ve zkráceném přezkumném řízení ve smyslu § 98 správního řádu. Námitky žalobce, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, se tedy míjí s obsahem napadeného i prvoinstančního rozhodnutí. Proto se jimi soud nezabýval.
36. **Ad 3 a 4)** Soud výše shledal, že i ohledně posouzení dobré víry žalobce a proporcionality rozhodnutí je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Touto námitkou se tedy soud nemůže věcně zabývat. Obdobně otázku vztahu vytykánych vad k zákonnosti Závazného stanoviska soud posoudil výše v rámci nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
37. **Ad 4)** S námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě v § 97 odst. 2 správního řádu, se městský soud neztotožnil.
38. Podle § 97 odst. 2 správního řádu rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci.
39. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se tato podmínka vztahuje pouze na první v přezkumném řízení vydané rozhodnutí prvního stupně. Po zrušení prvního v přezkumném řízení vydaného rozhodnutí prvního stupně lze pokračovat v přezkumném řízení a vydat v něm, a to případně i opakovaně, další rozhodnutí prvního stupně bez ohledu na lhůtu stanovenou v § 97 odst. 2 správního řádu (rozsudek ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232). Tato judikatura nebyla dosud překonána a soud nevidí v tomto případě důvod, proč by se od ní měl odchylovat.
40. Závazné stanovisko bylo vydáno dne 22. 2. 2019. První rozhodnutí o jeho zrušení žalovaný vydal dne 22. 8. 2019. Lhůta 15 měsíců byla tedy zachována.
41. Závěrem soud podotýká, že pokud jde o argumentaci žalobce proti názoru Národního památkového ústavu, tak tato není v tomto řízení relevantní, proto se jí nezabýval. V rámci této žaloby mohl posoudit pouze zákonnost rozhodnutí v přezkumném řízení. Nakonec ani správní

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Filová.

orgány se (správně) meritem otázky, zda záměr je v souladu s předpisy na poli památkové péče, nezabývaly.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nepřekoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že stejnou vadou trpí i prvoinstanční rozhodnutí, tak soud zrušil i toto (§ 78 odst. 3 soudního řádu správního).
43. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem městského soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (78 odst. 5 soudního řádu správního). Ten lze shrnout tak, že žalovaný, pokud opět bude považovat za nutné zrušit Závazné stanovisko, v rozhodnutí jasně a srozumitelně odůvodní, které vady Závazného stanoviska považuje za rozporné se zákonem, odkáže na konkrétní ustanovení zákona a vysvětlí důvody pro takový závěr. Rovněž se bude zabývat otázkou, zda by zrušení Závazného stanoviska nebylo v rozporu s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu.
44. Žalobce měl ve věci plný úspěch. Městský soud mu proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek za správní žalobu ve výši 3 000 Kč, a náklady na zastoupení ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby: převzetí zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a sepsání žaloby; včetně režijního paušálu dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního plátcem daně z přidané hodnoty, proto do nákladů řízení náleží též částka odpovídající sazbě daně. Konečná výše náhrady nákladů je 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. června 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

